

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

tin. I Tyfka Församlingen uti Högmessan, Pastoren Herr Magister Müller. I Kronhus- Församlingen uti Högmessan, Regiments-Pastoren Herr Grimbeck.

I Swenska Församlingen äro, från den 20 til den 27 dennes, Födde 2 Goffebarn: Döde Lunbindaren Lars Borgstedt af feber, Länsmannen Warlings Enka af feber, Ringtarlen Isac Jonson af stensuka, 1 Goffe af koppor, 1 dito af slag, 1 Slicka af feber, och 1 dito af tröskten.

I Tyfka Församlingen är Skorstensägaren, Mäster Hinrich Schwan död af en wädelig handelse, uti sit 42 år.

I Kronhus- Församlingen Födde 2 barn: Döde affledade Handlangaren Stams hustru Ingeborg Schötling, 39 år af lungfot, en Soldat af Kongl. Wermelands Regimentet af feber.

Kundgörelser.

Näste måndag, då Auctionen af Lagerströmska Boksamlingen slutas, komma därstädes at försäljas några rara böcker: såsom Chambers Dictionarium of Arts and Sciences Voll. 2, Thesaurus Morellianus Voll. 2, Speners Heraldique Voll. 2, Musæum Regium Daniæ, eller beskrifning öfwer Kongl. Naturalie- Konst- och Mynt- Cabinetet, alla fulla med Kopparstycken; utom Skrivens Själsskatt och flera.

Grönländska Compagniet åstundar 2 Kypare-gesäller, som anmäla sig hos Herrar Matsen.

En behållen, öfvertäkt och fyrstiftig reserwagn erhålles hos Sadelmakaren Scholmeyer.

Trebands- lin och Hampa säljes den 31 dennes på Auctions- Kamaren.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 5 April 1760.

Lärda Nyheter.

Lund. Efter högwederbörsligt tillstånd, erhöles följande Herrar licentiaten den 22 Martii Mediciniska graden härstädes: nämligen Stads-Physicus i Carlskamm, Herr Lars Gistren, Provincial- Medicus i Sawastehus län, Herr Hans Erland Bremer; Professorn wid Anatomis- Salen i Lund och Expeditions Medicus på Kongl. Örligs- Flottan, Herr Arwid Fare, Philosophia Magistern och Adjuncten wid Medicinska Faculteten i Lund, Herr Christian Wollin, samt Docenten wid Medicinska Faculteten Herr Lars Aretin. Promotor wid denna act, Medicinä Professorn, Herr Doctor Eberhard Rosen, utgaf dagen förut efter wanligheten et Programme. Sedan Promotor däruti korteligen nämnt, hwad utwärtas åfömmor tilförne waret medicorum göremål, och den nära förbindelse, som in- och utwärtas skuldomar ofta fins imellan hafwa; anförer han en handelse hos en man, som i långlig tid haft Podager, och waret wan, at wid aftagande plåga brukas

bruka et plåster på foten, hwilket patienten trodde draga ut podagriska materien; då det likwål, som Medici ofta förestälde honom, i anseende til Colocothar Bitrioli, som war däri, mera stoppade. Genom det at podagren ej fått hålla sig fritt i fötterna, hade patienten rönt årskilliga främpor, men i synnerhet då och då magesfebrar, med förlorad matlust och mycken matthet. Anteligen, sedan han mest 2 år waret fri från podagren, och en gång haft owanligen häftig motion genom en resa; fick han wäl jämte en feber någon känning af wärk i fötterna; men samma wärk gick genast bort, och i des ställe kom en ömhet högt up i wänstra sidan, som förwandlade sig til en öfvermåttan stor och het swulnad eller Phlegmone. Denna bröt omsider ut i materia. Patienten, som läst i Richters bok om Hålliska medicamenterna, at Polychrest-piller woro mycket goda emot swulster, då han nu och waret något förstoppad; intog 24 stycken af dylika piller på en gång, hwarigenom han fick en omätlig afförning, podagriska materien drogs in til tarmarna, bolden fickade sig illa, brand kom inwärt, och patienten dog, då han ej förstod, at et godt medicament, att wändt i otid, ofta blir et förgift.

Ytterligare Fortsättning om Odens flykt ifrån Usgård.

Sista gången följde jag Oden til Sigtuna. Nu torde icke vara utur wägen, at göra några anmärkingar, samt anföra flera stäl, til at styrka min tideräkning.

räkning. Uti första afhandlingen här om, (Magaf. No 10.) fäste jag Odens ankomst (at ej nämna flere hafar) med de så ätteledar, som finnas från Andgrim eller Grimur, des fader (som war samtidig med Oden och des son Yngve) til des at den säkra tideräkningen tager wid. Jag hade hwarken då eller nu Herwara Saga til hands: imedertid har jag doch sådt en affrist af slägtregistret från Andgrim Rese til Harald Hårfager; och är således i stånd, at bättre föreställa ofwannämde stäl. Herr Magister Gothenius söker i sin lärda Disputation *, de Fundam. Chronol. Svec. at bewisa, det Harald Hårfager blifwet född år 854, då Torfäus likwål säger 864. Jag blir denna gången wid den Gothenianska meningen, såsom med starka stäl bekräftad; doch med förbehåll, at så en annan gång undersöka den bättre. Nu wet man, at imellan Grimur och Harald, hågge oråknade, äro 16 leder. Blir då frågan, när Grimur, eller den med honom samtidige Oden dött; går man ej illa därmed til wäga på följande sätt: 16 leder utgöra, efter Gothenianska methoden, 533 år; men därifrån afgå, för 4 mellankomna qwinnor, 40 år, och således återstå 493 år. Afdrag dessa från år 854, då Harald föddes, står 361 qwar, på hwilket år Oden wid lag, efter merbemälte Herr Magisters egna grundsatser, blifwet död. Är nu Oden död wid påf år 361; så kan wäl des flykt ifrån Usgård icke flyttas längre tillbaka, än til år 336, såsom jag det förutsatt, eller

D 2

sökt

* Mot denna Disputation har jag doch mycket at påminna, som skal med första meddelas.

fökt at bewisa. Därest Herr Magistern kan och behagar uplösa denne knuten, så at des Chronologiske stolpar icke swikta; Skal jag ofra honom et Pythagoriskt orefall, eller en hel Hecatombe af uprigtiga tafsägelse: ty jag söker intet annat än uplysning och sanning. Et dera bör han likwäl göra, nämligen antingen uplösa mit skal, eller ock redeligen tillstå, at des tideräkning är oriktig.

Hedström.

Följande Satyriska beskrifning, eller målning af den namnkunnige Voltaire säges wara författad af Hans Majestät Konungen i Preussen. Se Gentl. Mag. för Jun. 1756.

Herr Voltaire är af litet mer än medelmåttig wärd; en ganska smal, torr, het och gallefull människja. Hans ansigte är magert, hans upsyn brinnande och genomträngande; och det är en icke qwickhet uti des ögon. Samme eld, som uplyfwar hans skrifter, synes uti des gerningar, hwilka äro listiga, ända till orimligheter. Han är et irskän, som kommer och går med en qwick rörelse, och et blänkande ljus, som förblindar ögonen.

En så beskaffad man kan icke annat, än wara sjuklig. Klingan fräter bort balsam. Han är glädigt af naturen, men tvingar sig at wara allvarsam; öpenhertad utan förtrolighet, slug utan granfening, och omgångsam utan wänner. Han känner werlden, men han glömmet det. Om morgonen är han

han en Aristippus, och om astone en Diogenes. Han älskar höghet, men föragtar de stora. Med sine öfwermän har han lätt för at omgås, men med sine jämlikar är han twungen. I förstone är han höfelig och beleswad, sedan kalsinnig, och ändteligen osmakelig.

Han älskar Hofwet, men gör sig ledsen därwid. Han är känslfull utan sammanhang, och wällustig utan begärelse. Han lägger sig på ingen ting af wal, men på all ting af obeständighet. Som han tänker och talar utan wissa grunder, så har förnuftet hos honom, likasom dårskap hos andre, sina anstötter. Han har et rent huswud, men et skämt hjerta. Han tänker på alla ting, och anser alt med årlöje.

Han är fritänkare, utan benägenhet för någon, och kan moralisera utan sedolära. Fångna hos honom är öfwermåttan stor, men girigheten ännu större; därför skrifer han mindre för heder än för penningar, för hwilkas skuld han kan sägas både hungra och törsta. Han arbetar fort, at han må leswa så med. Han är skapad till at nytja; men fortärer sig med at lägga ihop skatter. Sådant är han som människja, och sådan som författare.

Ingen skal i werlden har mindre möda wid at göra wens än han. Men denna lätthet skadar honom, emedan han misbrukar den. Som det tarfwas litet arbete till at upfylla bristen i des skrifter, så är han nögd, at detta lilla felas; och fördensskuld äro hans mesta skrifter oafslutade.

Men fast han är en snäll, qwick och sirlig skal, så wore dock hans förnämsta styrka i historien, om han

han gjorde mindre betraktelser och jämförelser, i hvilka bägge delar han dock stundom waret ganska lyckelig. I sina senare verk har han följt en Bayles sätt, af hwilken han just blifwet en afbild, äfwen då han tablat honom.

Man har länge sagt, at om en författare skal wara oweldig, och utan fördomar, bör han hafwa hwarken Religion eller fädernesland. Och i detta affeende kan Voltaire sägas hafwa hunnet närmst in til fulkomlighet. Han kan ej beskylas för ensidighet mot sine landsmän. Twärt om tyckes han förråda en slags onska, som liknar de urgamlas, hwilke alltid uphöja den förflutna, men bitterligen flaga öfwer den närwarande tiden. Voltaire är alltid misnögd med sit fosterland; men slösagtig på beröm mot de länder, som ligga några hundra mil därifrån. Hvad Religion en angår, så har han en stor liknögdhet, och skulle sannerligen härutinnan äga den egenkapen, som så mycket fordras hos en författare, om icke någon surdeg af Anti-Jansenismus ögonstentligen röjde sig uti des skrifter.

Voltaire har mycket franskt, och mycket utländskt bokwett; icke heller felas honom den blandade lärdomen, som nu så mycket är i bruk. Han är Stateman, naturforskare, Mathematicus; men som han icke kan gå djupt i någon sak, så är han ock alltid ytelig och skryllande. Utan stor qwickhet och beläsenhet, kan han dock i dessa ämnen icke få florerat, som han gör.

Hans smak är mera läcker än granlagat; han är en skarpsinnig satyrist, en ond håklare, och en älskare

skare af abstracta wetenskaper. Inbildningsgåfwan är hans element; och ehuru främmande det låter, har han likwäl ingen uppfinningsgåfwa.

Man förebrår honom, at gå ständigt ifrån det ena yttersta til det andra. Nu är han en männisfröwan, nu en folkhatare: nu en öfwerflödig berömare, nu alt för skarp håklare. Med et ord: Voltaire wil gerna wara en besynnerlig man: det är han ock i sanning.

U . .

Min Herre,

At 2 stora ljus stofnat i den Evangeliska Kyrkan, då Mofheim och Baumgarten lade sina ögon tillsammans, wägar jag säga, ej därför, at jag sjelf äger någon röst i den lärda werlden; utan därför, at så talas i almånhet af de lärde. Jag säger i almånhet, när jag undantager en och annan, som af origtig underrättelse, fördomar eller eget tycke, tillägger den förre en släng, af fritänkeri, och kallat den sednare en pratmakare: hwilka domar jag dock hoppas ej tjena til något annat, än allena til tröst för hwar och en, som plågas af tablare och afundsmän. Jag tackar Gud för hwar gång, jag haft och har underwisning, öfvertygelse och rödda tankar af desse mäns moraliska arbeten. Nu märker jag, at bägges dogmatiska theologi, efter deras död, kommer ut af trycket; men det gör mig ondt, at just bägge dessa verk stola synas strida emot hwarandra; och, kanske, upwäcka större strid imellan de

leswande, uti en punkt, uppå hwilken ligger mycken magt. En Mopshheim talar så om den heliga Skrift, at ej allena sakerna, som däruti innehållas, utan ock orden, och sammanbindningen m. m. äro ingifne af den helige Ande. Baumgartens glaubenslehre utgifwes af Doct. Semler, som förut tillagt en inledning, hwaruti han, twärt emot, lärer, at talesätten och utlåtelserna icke äro Gudomliga, utan at deras träffade wal tillhör dem, som Gud brukat til redskap. Detta är wäl således icke Baumgartens egen lärdom; utan jag tror, at, om den salige mannen kunde nu stiga up af grafwen, skulle han stryka ut allt detta, eller ock, med sin gamla saktmodighet, fodra sina handskrifna arbeten til sig. Jag sade ock förut med flit, at det synes wara en strid imellan de två berömda männens arbeten, fast därför ej så är. Hwar och en, som wet om sammanhanget, frifallar gerna Baumgarten; men om stridigheter i saken framdeles upkomma, som troligt är; så wet man wäl, at ryktet hinner längre än riktiga underrättelsen, och då heter det: Baumgartens theologia dogmatica är det, som innehåller den anstötliga meningen, och som nu håklas. Jag wille dock gerna, at hans arbeten skulle hos oss behålla crediten, äfwen som Mopshheim. Jag liter något på mit eget omdöme, då åtminstone en del där af har nog kärna uti sig. Uti förbigående nämner jag härwid, at man hwarfen kan med wisshet ställa Mopshheim för böjelse til fritänkeri, ej heller de halligste theologerne för sanatiska tänkesätt; hwaruti jag ock tror, at de städse waret oskyldige. Men

nu

nu kommer jag til systemålet. Min Herre har för någon tid sedan wälment och grundeligen förswarat Ab. Schubert emot en hop consequentiarier; och förläsat hans mening med orthodoxyen; war nu så god, och för likhet i ämnen, rör något wid Doctor Semlers tankar: hjelp hwad hjelpas kan; och witna i öfrigt om Baumgartens oskuld. Den studerande ungdomen kunde där af hafwa en nödig förvarning; och ho wet, om icke det äfwen bidroge, til at förbygga swårare stridigheter, hwilka ofta föras imellan andelige lärare, med mindre heder än hetta? Mig tillåtes härjämte, at erinra et; när jag finner at Doctor Semler, i sal. Baumgartens äreminne, omtalat des stora förtroende och anseende öfwer hela Europa. År 1749 anhöllo de gråkiste christne på bergget Athos i Macedonien hos sal. Baumgarten, at han wille sända til dem en stickelig man, som kunde underwisa dem i theologien och philosophien, emot 150 til 200 Riksdalers årlig lön, fri resa, fria kläder och mat, doch på deras wis, och utan at äta kött. Det wore nössamt at weta, om denna missionen blef af, eller hade någon framgång*.

Lärda Småsaker.

De lärde äro icke ense om, hwad tid Dioscorides Anazarbaus leswat. En del säga, at han bör hänföras

D 5

* Herr Correspondenten har en billig fodran, som jag skal söla til at förnöja, när jag får tid at stå efter i äldre journaler. I medlertid kan ungdomen, med all wördnad för Baumgarten och des lärda mull, hålla sig wid des egna, torra och djupsinliga, men samtida, skrifter, och lemna de så kallade posthuma, eller farlösa fostren.

föras till Cäsars tid: men de fleste, och däribland vår och hela werldens störste Botanicus, sätta demne gamle Botanisten under Hans Kåsserliga orimlighet Nero. Sant är wål det, at Dioscorides self omtalar en Consul Licinius Bassus, såsom jämn-tidig; sant är ock, at en Bassus waret Borgmästare i Rom under Nero år 64. Men denne Bassus het icke Licinius, utan Cajus. Jag kan således icke annat finna, än at hos Dioscorides måtte wara et litet skriffel, och at där bör läsas i ställe för Licinius Bassus, Licinius Crassus; hwilket är det samma som Marcus Licinius Crassus den rike, som war Triumvir med Cäsar och Pompejus, och Consul år före Christum 69. I denna mening styrkes jag därpå, at Dioscorides tilägnat sin Materia medica åt Philosophen Treus, som war Augusti Præceptor och Favorit, och således omwägeligen samtids med Cäsar och Crassus hin rike.

3 . .

Hwad Nytt i Staden?

Små Kyrko-tidningar.

Prädikanter. Uti Swenska Församlingen hålles Ottesängan i morgon af Herr Magister Nordblom, Högmesan af Catecheta, Herr Magister Gådda, och Afstonsängen af Stads-Comministern, Herr Magister Gadelius. I öfvermorgon Ottesängen af Herr Adjuncten, Dlof Lindman, Högmesan af Herr

Herr

Herr Adjuncten Magister Montin, och Afstonsängen af Herr Magister Nordblom. Tredje dagen prädikar Herr Adjuncten Lindman, och Fjerde dagen Herr Magister Gådda i Högmesan.

Adjuncten i Drengsered, Herr Joh. Dalgren, är wlligen förordnad til Kyrko-Herde därstädes.

Til Communitaturen i Skredswik äro Herrar Adjuncterne, Böcker, Efelund och Winterfors, afsände, som Prof-Prädikanter.

Wid sista Stipendii delningen härstädes, fick ungdomen ifrån Bohuslän, af Hwitfeldtska donationen, 1530 Dal. och de öfrige 902 Dal. Samt af den Kongliga.

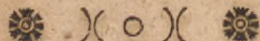
Tankar öfwer Jordbäfningar *

O! Himla-Magt, som Magter hwålsfwer,
Hur obegriplig är din kraft?
Wid et dit ord naturen stålsfwer:
Här pressas blodets inre saft!
Hur Himlar utaf hetta smälta,
Och Jorden til sit inte går,
Med tydlighet man ståda får,
När Jords-inålsfwer sammanwålta.

Ej under är, at stoftet darrar,
När stoft hwaraf det taget är,
Förmår at runka hus och sparrar,
Och suckar uti lönda wrår.
När hafwets wågor brusa, swalla,
Mån blodet saktar i sit lopp?
Nej! det, som wågen, hwålsfwes opp,
Och håpnar för stik willerwalla.

Men

* Författaren, som jag ej kan gissa til, bde all hebet och berömmelse för så wakra tankar.

Men får naturen håri råda?

Nej, Guda-Magt, det är din arm,
Som oss påminner om en wåda,
Den synden astar i sin barm.
Om Iagens dunderknall ej kan vårt samwet wäcka,
Om Elementers dån oss icke håpna gör,
Ho wet, om ej et plågo-ris står för,
Som på et ömfligt wis vårt öfwermod får ståcka?

Wittersekar.

*Epitaphc du Thurot par Jean le Brun, Chapelain
de la Blonde **

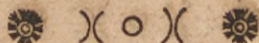
Ci gît Thurot, ce téméraire,
Fléau ** des Marchands, fameux corsaire,
Qui, las d'exercer son métier,
Voulut s'ériger en guerrier;
Mais l'ambition † souvent égare,
Ce fût, dit-on, le sort d'Icare:
Bref, Thurot, dont il est question †
Le cœur bouffi d'émulation †,
Abjurant la Rive Svédoise,
Et les prenant au dépourvu,
Il fit son coup & disparu.
Par cas fortuit, cette équipée,
Quoique d'ailleurs bien concertée,

Fut,

* Desse wersar, som hedra hwarken Franske Sjö-Hjelten,
eller Franska Poesten, införas doch för sit ämne.

** Fléau är et twåstafwigt ord i wers, efter de bårste
Poeters enhålliga bruk. Se Wöllers Diction. s. 742.

† Alla dessa ord hafwa, författaren til trots, en staf-
welse mer, än han wil: Ty i går aldrig ut före o,
men wål före c.

Fut, hélas! l'avantcoureur,
Qui annonçoit son malheur,
Elliot conduit par Eole,
Instruit jeune à son école,
Borna les jours du champion, †
Et fit baisser Pavillon
Au Maréchal de Belle-Isle,
Nom connu entre dix mille,
Et dont jadis l'Original,
Eut à-peu-près un fort égal,
Mais revenant à Thurot,
Disons qu'il n'étoit pas sot,
Et pour finir son Histoire,
Qu'il aimoit un peu à boire.
Amis passans, plaignés son sort:
Thurot vivoit, Thurot est mort.

Öfwer samma ämne.

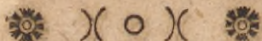
Jag wördar tapper arm, hwar helst jag den och finner,
Men Thurots öfwermod et ordspråk mig påminner:
At frukan länge bort til brunn och watten går,
Zils man omsider den i stycken sönderstår.

W . . .

Öfwer det samma.

Neptunus nylig blef af Aeolus besökt,
Och Wägge frögdefäst til Thurots lof bestöto:
Sirener utan tal ur wåta Hof frambröro:
Af Zephirs spåda röst blef glädjen och förökt.

Maris,

Mars, harmsen, warse blef, hur Thurots tapperhet
 Ut andre Gudars kraft wart oförkyt tilägnad,
 Bessöt nu göra halt i deras stolta fågnad,
 Och wisa, hwem det är, som mandom fröna wet.

Til Elliot om bord med wreda steg han går,
 Sin Franske läro-swen i bardalek försöka:
 På aftagt mäster-prof, wil han des heder öka;
 Men Thurot fick i hast af Mars sit banesår.

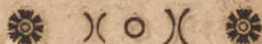
D . . .

Minne af Herr Andersson.

Om pris och loford hållas sala
 Uti vår smickerfulla tid,
 Det kommer of alsintet wid;
 Wid denna Grist skal sanning tala.
 Jag wil beskrifwa, om jag kan,
 En Man, som älskad utaf alla,
 Jag icke wet hwad jag skal kalla,
 Doch, med et ord, en Ärlig Man.

Jag ser hur mången trålsamt sifer,
 At stolta namn och titlar få,
 At Årans högsta spetsar nå,
 At blifwa dyrkad, stor och riker;
 Men wördom uti denna Mull
 En Man, som med all dygd Han hyste,
 Doch sjelf ej märkte hur Han lyste,
 Och at Han lesde ärofull.

Kom

Kom du, som Åra eftertragar,
 Som får af Lycka aldrig nog,
 Kom lär dig weta, hwem som dog,
 Alt fåfångt ros du då föragnar.
 Han war från stånd och frymtan stild,
 Hans ord och tankar woro lifa,
 Han war ej född, at någon swika,
 Här har du Ärlighetens bild.

Wår werld tycks icke öfwerflöda
 Af det som wi här nämne bygd;
 Doch plågar man i stad och bygd
 Omåtligt prisa sina döda.
 Wår Döde billigt loford har
 I alla redeligas munnar;
 Och Almånheten sjelf förkunnar,
 At sådan Mänskjowån är rar.

Wi hedre med ewårdligt minne
 En Patriot, som somnat af;
 Wi wörde Honom i Hans graf
 För Swenska tankar, ädelt sinne.
 At Utländskt är om Sverige mon,
 Wi med en hemlig fågnad spørje,
 Och därför just wi dubbelt förje
 En Campbell, Hall och Andersson.

Nog är här ämne at berömma,
 Om jag min pligt fick ta i agt;
 En grafwen har ju ingen magt,
 Den Dödas frågd med kroppen gömma.

Han

Han blir nu från vår åsyn dölgd,
 Wi wore i vår saknad sälla,
 Om wi Hans lefnad kunde ställa
 Ds til en stadig efterfölgd. W. 1.

Kundgörelser.

Den 15 uti innevarande månad fcer andra dragningen af Hospitals-lotteriet på wanligt ställe. Några få lotter äro ännu hos Handelsmannen Nils Lundwall til fångs.

På Halleby en och en half mil från Kongålf är et parti särdeles bördigt sådeskorn til salu för 9 Dal. S:mt tunnan: prof däraf kan ses hos Herr Sponseger, där ock underrättelse fås om säljaren.

Ängelskt Hvetemjöl och Citronsajt erhålles hos Herr Carl Didric Swenson, samt Ostren hos Herr Mittau.

Den som wil hafwa något kundgjordt i dessa tidningar, annåle det om Dnsdagarne afräst. Svar och en finner, at man ej kan sätta och rista neder halfwa sidorna, den ena gången efter den andra.

Rättelser.

Uti N:o 12 s. 179 r. 4 och 19, står Audacus, läs Audæus eller Audåus. N:o 13. s. 207, r. 13. står 4500, läs 2500. Uti Artikein ifrån Chelstinahamn har någon tvåtydighet, emot min wilja, insmuget sig. Min mening är den, om än Specie mynt allena komme i gång, har man dock orsak at befara en dryg Wexelcours; emedan Nb konstn at trycka samma mynt under sit billiga värde, är så mästertligen inhemtad. Som jag nu hörer, skal det mesta järnet ej gullet öfwer 88 Daler R:mt, och det bästa 95 Daler i samma mynt.

Götheborgska

Magasinet.

Lördagen, den 12 April 1760.

Fortsatta Anmärkningar wid Odens flygt ifrån Asgård.

När Berelius utgaf, och tillika uplyste Herwara Saga med så härliga anmärkningar, som bekant är, war han icke i stånd, at utsätta tiden, när slaget stod på Dunhed imellan Götherne och Hunerne. Sedan den tiden wet jag ock ingen, som med allwar och lycka lagt sig på den undersökningen: ty storai mening är ju ingalunda antagelig. Jag wil fördenskul försöka at uplösa problemet, så godt jag kan. Audaces Fortuna---. Det är weterligt, at Hunerne bleswo först år 374 bekante i Europa, då de höggö Ostgötherna i lufwen, och dem utan frus underkufwade. Allt sedan den tiden och til Attilas död, finnas Götherne aldrig hafwa wunnet någon seger öfwer Hunerne, förutan den wid Châlons i Champagne, och den Thorismundska strax efter. Inmedertid kan, för många orsaker skul, ingen af desse lekar wara slaget på Dunhed. Således måste denna slagningen wara nödwändig till hällen